

20. ALDAR KLASSÍK

Ilan Volkov, hljómveitarstjóri
Lise de la Salle, einleikari

**SINFÓNÍUHLJÓMSVEIT
ÍSLANDS**

2009/10

aðalstyrktaraðilar

BORGUN

Morgunblaðið

SINFÓNÍUHLJÓMSVEIT
ÍSLANDS

Tónleikar í Háskólabíói fimmtudaginn 21. janúar 2010 kl. 19.30

Ilan Volkov, hljómsveitarstjóri
Lise de la Salle, einleikari

20. ALDAR KLASSÍK

Bent Sørensen

Exit Music (2007)

Maurice Ravel

Píanókonsert í G-dúr (1929-31)

Allegramente

Adagio assai

Presto

Hlé

Sergej Prokofjev

Píanókonsert nr. 1 í Des-dúr (1911)

Allegro brioso – Andante –

Allegro scherzando

Ígor Stravinskij

Sinfónía í þremur þáttum (1942-45)

Overture. Allegro

Andante – Interlude: L'istesso tempo –

Con moto

Tónleikarnir eru í beinni útsendingu á Rás 1 og síðan aðgengilegir í fjórar vikur á www.ruv.is

Vinsamlegast hafið slökkt á farsímum á meðan tónleikum stendur.

ILAN Á ÍSLANDI

Ilan Volkov hefur tvívegis áður stjórnað Sinfóníuhljómsveit Íslands, í janúar 2003 (m.a. í flautukonserti Hauks Tómassonar með Sharon Bezaly) og aftur tveimur árum síðar (í Sjö síðustu orðum Kristis á krossinum eftir Haydn og San Francisco Polyphony eftir György Ligeti).

ILAN VOLKOV

hljómsveitarstjóri

Ilan Volkov fæddist í Ísrael árið 1976 og hóf tónlistarnám ungur að árum. Hann varð aðstoðarstjórnandi Northern Sinfonia á Englandi 19 ára gamall og árið 1997 tók hann við samskonar stöðu við hlið Seijis Ozawa við Boston-sinfóníuna. Hann tók við stöðu aðalstjórnanda skosku BBC-hljómsveitarinnar 2003 og var þá yngsti stjórnandinn til að hreppa slíka stöðu við bresku útvarpshljómsveitirnar. Hann stýrði hljómsveitinni meðal annars á Proms- og Edinborgarhátíðunum, og lagði sig fram um að kynna nýja tónlist meðan hann gegndi stöðunni, nú síðast nýjan sellókonsert eftir

Unsuk Chin með einleikaranum Alban Gerhardt á Proms-hátíðinni 2009.

Volkov lét af starfinu í Skotlandi á síðasta ári og ferðast nú um heiminn sem gestastjórnandi. Meðal þeirra hljómsveita sem hann stýrir reglulega eru Fílharmóníuhljómsveitirnar í Ísrael, München og Rotterdam, Sinfóníuhljómsveitin í Birmingham, Orchestre de Paris og Þjóðarhljómsveitin í Washington. Volkov er einnig mikils metinn óperustjóri, hefur stýrt Lundúnafílharmóníunni í *Draumi á Jónsmessunótt* eftir Britten á Glyndebourne-hátíðinni, *Peter Grimes* við Þjóðaróperuna í Washington og *Evgéní Ónégin* við San Francisco-óperuna.

Volkov hljóðritar fyrir Hyperion-útgáfuna og hlaut Gramophone-verðlaunin 2009 fyrir hljóðritun sína af hljómsveitarverkum Benjamins Britten. Á nýjustu diskum hans er að finna verk eftir Stravinskíj og Janáček, og hafa þeir einnig hlotið afbragðs viðtökur gagnrýnenda. Volkov er búsettur í Ísrael og hefur meðal annars stofnað þar tónlistarklúbbinn Levontin 7, þar sem leikin er klassísk tónlist, djass, rokk og elektróník.

Lise de la Salle fæddist í Cherbourg árið 1988. Hún hóf píanónám fjögurra ára gömul og þegar hún var ellefu ára varð hún yngsti nemandinn til að hafa hlotið inngöngu í Tónlistarháskólann í París. Hún stundaði nám hjá Bruno Rigotto og hlaut einnig leiðsögn hjá Genevieve Joy-Dutilleux, og lék sinn fyrsta konsert með hljómsveit í Avignon þrettán ára gömul. Þá hljóp hún í skarðið fyrir annan píanista og þurfti að læra píanókonsert nr. 2 eftir Beethoven á innan við viku. Sama ár hélt hún sinn fyrsta stóra konsert í París, og fór hann fram í Louvre-safninu.

Lise de la Salle hrepti sérstök verðlaun dómnefndar hjá Young Concert Artists Auditions í New York 2004, og sama ár debúteraði hún bæði í Japan og á Schleswig-Holstein-hátíðinni. Hún hefur haldið einleikstónleika m.a. í Konzerthaus í Berlín, Tonhalle í Zürich, Concertgebouw í Amsterdam, Wigmore Hall í Lundúnum og Fílharmóníunni í Berlín, og unnið með fjölda þekktara hljómsveitarstjóra. Hún hljóðritar fyrir frönsku útgáfuna Naïve og annar hljómdiskur hennar, sem hefur að geyma verk eftir Bach og Liszt, var útnefndur einn af diskum mánaðarins hjá tímaritinu *Gramophone*.

TÓNLISTIN Á ÍSLANDI

Sí hefur einu sinni áður flutt verk eftir Bent Sørensen, á Norrænum músíkdögum 2006 undir stjórn Francks Ollu. Caput-hópurinn lék verkið *Minnelieder – Zweites Minnewater* árið 1995 og undanfarið hefur kammersveitin Ísafold verið iðin við að leika verk Sørensens. Þá má geta þess að tónskáldið var gestur hátíðarinnar Við Djúpið á Ísafirði sl. sumar og leiðbeindi þar íslenskum tónsmíðanemum.

BENT SØRENSEN

Exit Music

Bent Sørensen (f. 1958) lærði tónsmíðar m.a. hjá Per Nørgård og Ib Nørholm og hefur um árabíl verið í fremstu röð danskra tónskálda. Verk hans þykja bæði tæknilega framúrskarandi og sérlega hugmyndarík. Hann vakti verulega athygli með strengjakvartettum sínum, *Adieu* (1986) og *Angels' Music* (1988), en sneri sér því næst að mun stærri verkum, t.d. *The Echoing Garden* (1992) fyrir einsöngvara, kór og hljómsveit. Fiðlukonsert Sørensens, *Sterbende Gärten* (1993) sameinar dramatík og ljúfan þokka, og sama má segja um píanókonsertinn *La notte* (1998). Danska þjóðaróperan pantaði frá honum óperuna *Undir himninum*, sem hann lauk við vorið 2003. Sørensen hlaut Tónskáldaverðlaun Norðurlandaráðs árið 1995 og Wilhelm Hansen-verðlaunin 1999.

Sørensen lætur eftirfarandi skýringu fylgja verki sínu: „Það hófst með draumi, eins og tónsmíðar mínar gera raunar ávallt. Míg dreymdi að ég væri staddur í dyragátt hátt uppi á hæð í landslagi þar sem sást til allra átta. Ég veit ekki hvað var bak við hurðina, en fyrir framan hana „sá“ ég tónlist mína fjarlægjast. Ég stóð þarna og leitaði ákaft að tónlistinni, hún hljómaði í eyrum mér, ég mundi hana um leið og hún hvarf sjónum mínum. Þessi draumur bjó með mér um hríð; varð að sérkennilegum myndum í dagdraumum mínum, og ég hélt áfram að reyna að pára á blað tónana týndu. Það var líka draumurinn sem gaf mér heiti verksins: *Exit Music* – Útgöngutónlist. Verkið byggir á þremur einföldum söngvum, lítilli vögguvísu sem hljómar af og til í litlum brotum; skrytnu fjölradda popplagi sem vísar til kafna í óperu minni, *Undir himninum*; og ástríðufullum ástarsöng sem lýkur verkinu, í strengjum, hljóðlátt og einradda. Smám saman taka að heyrast áköf, síendurtekin mótív sem síðan ýta söngvunum þremur út úr herberginu.“

Exit Music var pantað af Listahátíðinni í Bergen af filharmóníuhljómsveit borgarinnar og er tileinkað Per Nørgård á 75 ára afmæli hans. Verkið tekur um 13 mínútur í flutningi.

TÓNLISTIN Á ÍSLANDI

Þrettán píanistar hafa flutt píanókonsert Ravels með *Sí, þar af sex íslenskir: Halldór Haraldsson (1968 og 1982), Þorsteinn Gauti Sigurðsson (1979), Helga Bryndís Magnúsdóttir (1987), Sigrún Grendal (1994), Miklós Dalmay (1996) og Víkingur H. Ólafsson (2005). Auk þeirra hafa m.a. leikið verkið þau Alicia de Larrocha (1972), Pascal Rogé (1980) og Jean-Phillipe Collard (1993).*

MAURICE RAVEL

Konsert í G-dúr

Árið 1928 hélt Maurice Ravel (1875–1937) í fjögurra mánaða tónleikaferð til Bandaríkjanna. Í Hollywood stundaði hann næturlífið ásamt frægustu kvikmyndastjörnum þess tíma, Douglas Fairbanks og Mary Pickford, en í New York eyddi hann kvöldunum með George Gershwin á djassbúllum í Harlem. Áhrifin voru ekki lengi að koma fram í tónsmíðum Ravels: Píanókonsertinn í G-dúr er sneisafullur af „bláum“ nótum og öðrum tilvísunum í djasstónlist.

Ravel hóf að semja píanókonsertinn 1929, en lagði hann til hliðar um stundarsakir þegar Paul Wittgenstein pantaði frá honum konsert fyrir vinstri hendi. Ravel lauk við G-dúr konsertinn í nóvember 1931. Þá hafði hann glímt við heilsubrest um skeið og treysti sér ekki lengur til að frumflytja verkið, eins og hafði upphaflega verið ætlunin. Píanókonsertinn var raunar síðasta meiriháttar tónsmíðin sem Ravel lauk við; hann lést sex árum síðar.

Ravel sagði í viðtali sumarið 1931, þegar konsertinn var enn í smíðum, að hann væri saminn „undir áhrifum frá Mozart og Saint-Saëns. Mér finnst að konsertar eigi að vera léttúðugir og glitrandi, en ekki leitast við að rista of djúpt eða sýna of mikla dramatík.“ Tónlist Ravels stendur sannarlega undir þessu; fáir píanókonsertar eru jafn gegnsósa af lífsgleði og fjöri. Fyrsti kafinn hefst með hveli, í bókstaflegri merkingu. Undir glitrandi píanórunum heyrir líflegt stef (fyrst í piccolo-flautu, síðan í trompeti) sem minnir á þau mörgu verk sem Ravel samdi undir baskneskum áhrifum. Þegar píanóið tekur forystuna fer það með okkur í allt aðra átt. Tónlistin verður hægari og djass-skotnari – djassbúllan í Harlem kemur upp í hugann – og hugmyndirnar flæða með þvílíkum hraða að hlustandinn hefur varla við. Ravel leitar víða fanga; hann hefur augljóslega verið vel kunnugur *Rhapsody in Blue* og píanókonserti Gershwins, auk þess sem hann fékk hitt og þetta að láni úr Petrúsku Stravínskíjs og tokkötustíl Prokofíevs.

Píanóeinleikurinn í upphafi hæga kafans er með því innblásnasta sem Ravel samdi, og er þá mikið sagt. Píanistinn spinnur út langa og ljúfsára laglínu, hægán og blíðan vals. Ravel sagði að upphafstaktarnir, sem voru samdir undir áhrifum af hæga þættinum úr klarínettukvintett Mozarts, hefðu valdið honum miklu hugarangri.

Þegar Marguerite Long, sem frumflutti konsertinn, lýsti yfir sérstakri ánægju sinni með píanósólóið fórnaði tónskáldið höndum: „Þessi langa laglína! Hvað ég þjáðist yfir hverjum einasta takti! Hún gekk nærri því af mér dauðum!“ Fleiri hljóðfæri slást hægt og varfærnislega í hópinn, og undir lokin snýr upphafsvalsinn aftur í ensku horni við glitrandi stjörnuskinsundirleik slaghörpunnar.

Stuttur og sprellandi lokaþátturinn færir okkur aftur inn í trúðaheim fyrsta þáttar. Áhrifin frá Petrúsku eru hvað greinilegust í „bitónal“ innslögum blásturshljóðfæranna í upphafi, þ.e. þegar klarínnett og flauta takast á loft í skökkum tóntegundum. Píanóið er nær ávallt í forgrunni og tekur að lokum á sprett í fjörugu „moto perpetuo“ þar sem allt er lagt í sölnar.

TÓNLISTIN Á ÍSLANDI

Af sjö einleikumur sem hafa flutt fyrsta píanókonert Prokofjévs með Sí eru fimm íslenskir: Anna Áslaug Ragnarsdóttir (1974), Hjálmur Sighvatsson (1982), Daði Sverrisson (2000), Víkingur H. Ólafsson (2003) og Hákon Bjarnason (2008). Auk þess hafa leikið konsertinn Roger Woodward (1984) og Andrei Gavrilov (1996).

SERGEJ PROKOFJÉV

Píanókonert nr. 1

Sergej Prokofjev (1891–1953) hóf píanónám fjögurra ára gamall og tók að leika sér að tónsmíðum skömmu síðar. Þrátt fyrir að hann sýndi ótvíræða hæfileika til tónsköpunar áttu foreldrar hans erfitt með að ákveða hvort þau vildu senda hann í formlegt tónlistarnám. Það var ekki fyrr en vorið 1903 sem Alexander Glazunov tókst að sannfæra foreldra pilsins um að senda hann í tónlistarháskólann í Sankti Pétursborg. Prokofjev var hálfgerður vandræðanemandi. Hann var sannfærður um eigið ágæti en átti í stöðugum árekstrum við kennara sína, sem þó voru meistarar á borð við Rimsky-Korsakov, Glazunov og Liadov. Prokofjev útskrifaðist sem tónskáld vorið 1909. Hann ákvað þó að vera um kyrrt í skólanum og taka próf bæði í píanóleik og hljómsveitarstjórn, sem hann lauk vorið 1914. Í millitíðinni samdi Prokofjev fjöldan allann af tónverkum, m.a. píanótokkötuna – sem fær jafnvel harðsvíruðustu konsertpíanista til að svitna frá hvirfli til ilja – og fyrsta píanókonertinn, saminn árið 1911. Þegar hann tók einleikarapróf 1914 valdi hann eigin konsert til flutnings, og hreppti fyrstu verðlaun fyrir.

Konsertinn er áskuverki í besta skilningi orðsins. Það beinlínis geislar af þrótti og fjöri, hugmyndaauðgin er óbeisluð og ungi virtúósinn notar hvert tækifæri til að sýna listir sínar. Formið sem Prokofjev velur verki sínu er óvenjulegt. Konsertinn er í einum kafla sem skiptist í þrjá smærri þætti og má jafnvel líta á þá sem hefðbundið þriggja kafla form þjappað saman í einn. Konsertinn hefst á tignarlegu *fortissimo*- stefi í áttundum (með *tutti*-undirspili) – sem minnir á kankvísan hátt á annan rússneskan píanókonert eftir tónskáld sem Prokofjev tók annars ekki sérlega hátíðlega sem fyrirmynd: Fyrsta píanókonert Tsjajkofskís. Þá tekur við glæsileg tokkata sem leiðir inn í seinna aðalstefið með fjaðurmögnum sýndurteknum nótum undir hnígandi hljómagangi í vinstri hendi. Um stund tekur við drungalegri tónlist í hljómsveitinni, en píanistinn heldur áfram í tokkötugírnum og tekst smám saman að koma hljóðfæraleikurinum aftur á rétt ról. Miðkaflinn (*Andante assai*) er öllu lagrænni en hinir ytri. Hér spinnur píanistinn fingerðan nótnavef kringum lágstemmdan undirleik hljómsveitarinnar. Fyrr en varir er einleikarinn aftur tekinn að hlaupa um eins og folald á vori; stefin úr fyrsta hlutanum snúa aftur, en nú í öfugri röð. Spennan magnast stig af stigi, og rúsínan í pylsuendanum er *fortissimo* upphafsstefið sem nú hljómar af meiri þrótti en nokkru sinni fyrr.

TÓNLISTIN Á ÍSLANDI

Sí hefur aðeins tvisvar áður flutt Sinfóníu í þremur þáttum, undir stjórn Jean-Pierre Jacquillat (1982) og George Pehlivanian (2001).

ÍGOR STRAVINSKÍJ

Sinfónía í þremur þáttum

Þótt Ígor Stravinskíj (1882–1971) hafi ekki stundað sinfóníusmíðar jafn grimmt og margir landa hans á 20. öld samdi hann nokkur verk sem bera yfirskriftina sinfónía. Yfirleitt eiga þau fátt sameiginlegt með hefðbundinni formskipan og öðru sem þótti heyra slíkri nafngift til. Allra fyrsti ópus tónskáldsins var sinfónía í Es-dúr (1905–07), samin á námsárunum í Pétursborg; það var ekki fyrr en að loknum stórsigrunum fyrir balletthóp Sergeis Diaghilev (*Eldfuglinn*, *Petrúska*, *Vorblót* o.s.frv.) sem hann samdi loks annað verk með því heiti: *Sinfóníur fyrir blásturshljóðfæri*. *Sálma-sinfónían* frá 1930 er líklega frægasta verk hans af

þessum toga, samin við Davíðssálma fyrir kór og fíðlulausa hljómsveit; það var ekki fyrr en árið 1940 sem Stravinskíj lauk við tónsmíð sem gæti talist hefðbundin sinfónía eftir hinni Beethovensku fyrirmynd: *Sinfónía í C*, samin til heiðurs Sinfóníuhljómsveit Chicagoborgar á hálftrar aldar afmæli hennar og greidd með gjafafé amerískra milljóna-mæringa.

Tveimur árum síðar tók Stravinskíj að punkta niður drög að öðru sambærilegu verki, sem varð *Sinfónía í þremur þáttum*. Þótt stíllinn sé nýklassískur rétt eins og í *Sinfóníu í C* er yfirbragðið annað. Klassísk heiðríkjan hefur vikið fyrir ógn og þungri undiröldu samtímans; *Sinfónía í þremur þáttum* er stríðsverk og ber þess merki. Þegar verkið var frumflutt í New York 1946 lagði tónskáldið raunar áherslu á að tónlistin væri „absólút“, en bætti við að vissulega væri verkið undir áhrifum frá „erfiðum tímum harðra átaka, tímum vonleysis og vonarglætu, stöðugra þjáninga, spennu, og að lokum lausnar.“

Nokkrum árum síðar bætti Stravinskíj um betur, sagði að verkið væri innblásið af heimsfréttum og að hver þáttur verksins ætti ákveðin hugrenningatengsl við kvikmyndabúta af framvindu stríðsins í Evrópu. Þriðji þáttur væri til dæmis innblásinn af myndum af hermönnum sem ganga í takt, með tilheyrandi lúðrasveitarmúsík og groddalegum styrkleikabreytingum í túbu. Um leið játaði tónskáldið að eigin reynsla hefði að einhverju leyti ráðið för ekki síður en kvikmyndir. Hann hafði orðið vitni að því í München árið 1932 þegar brúnstakkar réðust á hóp óbreyttra borgara; sama kvöld lenti hann í útistöðum við nasista á veitingahúsi og sú reynsla leið honum ekki úr minni.

Margt í verkinu minnir á það besta úr eldri verkum meistarans; tónlistin er á köflum kraftmikil og þrungin spennu. Fyrsti þátturinn er settur saman úr þremur ólíkum gerðum tónlistar sem Stravinskíj púslar saman eins og mósaík: dramatísk tónlist fyrir hljómsveitina alla, kammertónlist í anda Bachs, og ágengum óreglulegum rytma fyrir píanó og strengi sem minna bæði á djassmúsík og lokadansinn í *Vorblóti*. Miðkaflinn er ljúft intermezzo, en í lokabættinum er aftur málað með þykkari pensli.

Stravinskíj setti síðasta taktstrikið aftan við *Sinfóníu í þremur þáttum* árið 1945, réttum fjórum áratugum eftir að hann samdi sitt fyrsta nemendaverk í forminu undir leiðsögn Rímskíj-Korsakoffs. Verkið markaði endalokin á skrykkjóttum símfóníuferli Stravinskíjs, og hún var sömuleiðis síðasta tónverkið sem Stravinskíj samdi fyrir stóra símfóníuhljómsveit, raunar að undanskilinni hinni sköndnu *Afmælikveðju* til Pierres Monteux sem er ekki annað en útsetning á laginu *Happy Birthday to You*. Upp frá þessu samdi Stravinskíj einungis verk fyrir smærri hljóðfærahópa, flest þeirra í gjörólíkum anda enda liðu ekki nema örfá ár þar til hann tók að laga sig eftir Schönberg og tólf tónaskólanum og kvaddi þar með nýklassíska stílinn fyrir fullt og fast.

ÁRNI HEIMIR INGÓLFSSON

Á tónleikum Sinfóníuhljómsveitar Íslands fimmtudagskvöldið 28. janúar verður flutt *Sögusinfónían* eftir Jón Leifs, ein merkasta tónsmíð Jóns og lykilverk í íslenskri tónlistarsögu. Verkið er fyrsta íslenska sinfónían, samin í Þýskalandi árin 1941-42, og hver þáttur lýsir persónu úr Íslendingasögnum: Skarphéðinn Njálsson, Guðrún Ósvífursdóttir, Björn að baki Kára, Grettir og Glámur, Þormóður Kolbrúnarskáld. Innblásturinn hlaut Jón eftir tónleika þar sem hann hafði stjórnað Filharmóníuhljómsveit Berlínar í orgelkonserti sínum vorið 1941. Þar gerðust þau tíðindi að meirihluti áheyrenda gekk á dyr og lá við áflogum vegna hinnar ómstríðu tónlistar sem var mjög á skjön við það sem tíðkaðist í ríki Hitlers.

Sögusinfónían var síðast flutt á Íslandi árið 1995 og var þá hljóðrituð fyrir sænsku BIS-útgáfuna. Sú útgáfa fékk prýðilega dóma hjá gagnrýnendum víða um heim og fyrsta upplag seldist upp á augabragði. Flutningurinn nú er í tilefni þess að á síðasta ári voru 110 ár liðin frá fæðingu Jóns Leifs.

Í tilefni flutningsins hafa þrjú íslensk tónskáld samið stutt hljómsveitarverk sem með einhverjum hætti kallast á við tónlist og efnistöð Jóns í *Sögusinfóníunni* og verða þau einnig flutt á tónleikunum. Hlynur Aðils Vilmarsson er yngsta tónskáldið í hópnum og á verkið *48K*, sem er eins konar hylling til hins kraftmikla og harðgerða stíls sem einkennir tónlist Jóns Leifs. Eftir Hjálmar H. Ragnarsson er flutt verkið *Yfir heiðan morgun*, sem er lýsing á því þegar Guðrún Ósvífursdóttir þvær léreft sín á meðan Bolli maður hennar er veginn. Í verkinu *Orustan við Vínu* lýsir Hróðmar Sigurbjörnsson því þegar Egill Skallagrímsson og Þorólfur bróðir hans leggja Aðalsteini Englandskonungi lið í bardaga gegn Ólafi rauða konungi Skotlands. Örn Magnússon leikur einleik í verkinu, sem er píanókonsert þar sem einleikarinn er látinn túlka Egil sjálfan. Bryndís Halla Gylfadóttir leikur einleik í verki Hjálmars, en stjórnandi á tónleikunum er Franck Ollu, sem hefur getið sér afar gott orð fyrir túlkun sína á nýrri tónlist.

Í aldanna rás hafa fjölmörg tónskáld ferðast frá Evrópu til Bandaríkjanna og dvalið þar um lengri eða skemmri tíma. Antonín Dvorák sigldi til New York til að taka við skólastjórástöðu, en Béla Bartók og Ígor Stravinskij til að flýja ógnarstjórn nasista á fjórða áratug 20. aldarinnar. Verkin á efnisskrá SÍ 18. febrúar eiga það sameiginlegt að vera öll samin í Vesturheimi en þó eru þau eins ólík og hugsast getur.

Scherzo a la Russe eftir Stravinskij er lítið skemmtistykki sem upphaflega var hugsað sem kvikmyndatónlist. Sellókonsert Dvoráks er sá vinsælasti sem saminn hefur verið fyrir hljóðfærið, fullur ástríðu og trega. Konsert fyrir hljómsveit eftir Béla Bartók er eitt glæsilegasta verk sinnar tegundar og þar fær hvert einasta hljóðfæri hljómsveitarinnar að láta ljós sitt skína.

Sæunn Þorsteinsdóttir sellóleikari hefur vakið verðskuldaða athygli fyrir leik sinn að undanfögnu og nú kemur hún í fyrsta sinn fram sem einleikari með SÍ. Hún lauk nýverið meistaragráðu frá Juilliard og vann til verðlauna í hinni virtu Naumburg-sellókeppni í New York. Gagnrýnandi New York Times hrósaði henni sérstaklega fyrir töfrandi leik sinn og víst er að margir bíða spenntir eftir að heyra hana leika hinn tilfinningaþrungna konsert Dvoráks. Stjórnandi á tónleikunum er Susanna Mälkki, sem er ein þeirra kvenna sem lengst hefur komist á framabrotinni í sínu fagi. Hún hefur stjórnað Berlínarfílharmóníunni og Concertgebouw-hljómsveitinni í Amsterdam, og er aðalstjórnandi Ensemble Intercontemporain í París.

HLJÓMSVEIT Á TÓNLEIKUM 21. JANÚAR 2010

1. fiðla

Sigrún Eðvaldsdóttir
Sif Tulinius
Andrzej Kleina
Rósa Guðmundsdóttir
Una Sveinbjarnardóttir
Martin Frewer
Lin Wei
Sigríður Hrafnkelsdóttir
Olga Björk Ólafsdóttir
Hildigunnur Halldórsdóttir
Margrét Kristjánsdóttir
Zbigniew Dubik
Júlíana Elín Kjartansdóttir
Bryndís Pálsdóttir

2. fiðla

Greta Guðnadóttir
Ari Þór Vilhjálmsson
Sigurlaug Eðvaldsdóttir
Þórdís Stross
Pálína Árnadóttir
Christian Diethard
Mark Reedman
Ólöf Þorvarðsdóttir
Kristján Matthíasson
Margrét Þorsteinsdóttir
Dóra Björgvinsdóttir
Joanna Bauer

Vióla

Helga Þórarinsdóttir
Þórunn Ósk Marinósóttir
Herdís Anna Jónsdóttir
Eyjólfur Alfreðsson
Sarah Buckley
Guðrún Þórarinsdóttir
Svava Bernharðsdóttir
Kathryn Harrison
Þórarinn Már Baldursson
Sesselja Halldórsdóttir

Selló

Bryndís Halla Gylfadóttir
Sigurgeir Agnarsson
Sigurður Bjarki Gunnarsson
Margrét Árnadóttir
Auður Ingvadóttir
Helga Björg Ágústsdóttir
Lovísa Fjeldsted
Ólöf Sesselja Óskarsdóttir

Bassi

Hávarður Tryggvason
Páll Hannesson
Dean Ferrell
Jóhannes Georgsson
Richard Korn
Þórir Jóhannsson

Flauta

Áshildur Haraldsdóttir
Melkorka Ólafsdóttir
Martial Nardeau

Óbó

Daði Kolbeinsson
Peter Tompkins
Matthías Nardeau

Klarinett

Rúnar Óskarsson
Ármann Helgason
Sigurður I. Snorrason

Fagott

Rúnar Vilbergsson
Hafsteinn Guðmundsson
Brjánn Ingason

Horn

Joseph Ognibene
Emil Friðfinnsson
Stefán Jón Bernharðsson
Þorkell Jónsson
Lilja Valdimarsdóttir

Trompet

Ásgeir Steingrímsson
Einar Jónsson
Eiríkur Örn Pálsson
Guðmundur Hafsteinsson

Básúna

Oddur Björnsson
Sigurður Þorbergsson
Jessica Buzbee
David Bobroff, bassabásúna

Túba

Tim Buzbee

Harpa

Katie Buckley
Monika Abendroth

Píanó

Anna Guðný Guðmundsdóttir

Pákur

Eggert Pálsson

Slagverk

Steeff van Oosterhout
Frank Aarnink
Árni Áskelsson

samstarfsaðilar

Sónata í A fyrir bragðlaukana

*Komdu á Skrúður áður en
þú ferð á tónleikana
og kvöldið verður ógleymanlegt.*

PIPAE • SÍA • 2017

Skrúður
bistro • restaurant • bar

Hótel Sögu / S: 525 9970 / www.skrudur.is

Þrjú sígild uppáhaldsverk

SINFÓNÍUHLJÓMSVEIT
ÍSLANDS

CARMINA BURANA

Fim. 11.02.10 » 19:30

Fös. 12.02.10 » 19:30

- **Maurice Ravel:** *Bolero*
- **Alexander Borodín:** *Dansar frá Pólovetsíu*
- **Carl Orff:** *Carmina Burana*

Ruman Gamba hljómsveitarstjóri

Jón Svavar Jósefsson einsöngvari

Hallveig Rúnarsdóttir einsöngvari

Mark Tucker einsöngvari

Óperukórinn - Garðar Cortes kórstjóri

Bolero er þekktasta verk Ravel, dansar Borodins eru flestum kunnir og *Carmina Burana* er verk sem maður verður að heyrja á fullum styrk.

Einstakt kvöld þar sem öllu er tjaldað til.

Tryggðu þér miða á www.sinfonia.is
eða í síma 545 2500.

„Tónlistin á
að kveikja
eld í brjósti
karlmannsins
og laða fram
tár í auga
konunnar.“

Ludwig van Beethoven

